

Hallituksen esitys Eduskunnalle laeiksi luonnonsuojelulain ja tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta.

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.

Esityksen tarkoituksena on lisätä luonnonsuojelulakiin säännökset luonnonsuojelualueiden perustamisen johdosta maksettavista korvauksista. Korvauksia voitaisiin suorittaa kunnille metsätalouden puhtaasta tulosta perittävän kunnallisveron tuoton sellaisesta vähentymisestä, joka aiheutuu luonnonsuojelualueen perustamisesta kunnan alueelle. Lisäksi voitaisiin maanomistajalle maksaa korvausta niistä taloudellisista menetyksistä, jotka hänelle aiheutuvat hänen omalle maalleen perustettavan luonnonsuojelualueen käyttöoikeuden rajoituksista. Nä-

mä korvaukset ehdotetaan verovapaiksi. Lisäksi ehdotetaan, että valtionmaalle voitaisiin asetuk- sella perustaa sellaiset luonnonsuojelualueet, joiden pinta-ala on enintään 500 hehtaaria. Esitys perustuu korvausten osalta kansallis- puistokomitean mietinnössään (komiteanmie- tintö 1976:88) tekemään ehdotukseen.

Uudistus on tarkoitus saattaa voimaan kohta sen jälkeen, kun eduskunta on sen hyväk- synyt.

YLEISPERUSTELUT.

1. Nykyinen tilanne ja ehdotetut muutokset.

Valtio on velvollinen maksamaan kunnille tuloveroa omistamiensa metsämaiden osalta metsätalouden puhtaasta tulosta, joka lasketaan maatilatalouden tuloverolain (543/67) mukai- sesti. Sanotun lain perusteella määritetään metsätalouden puhdas tulo paitsi varsinaisten talousmetsien osalta myös metsähallituksen tai metsäntutkimuslaitoksen omilla päätöksillä perustamien suojelualueiden osalta. Sen sijaan luonnonsuojelulain (71/23) mukaisesti valtion maille perustettujen luonnonsuojelualueiden osalta ei makseta veroa maatilatalouden tulo- verolain mukaisesti, vaan verotus kohdistuu alueelta saatuihin todellisiin tuloihin. Kun tällaisia tuloja ei yleensä ole, merkitsee uuden luonnonsuojelualueen perustaminen valtion metsämaille sitä, että kuntien verotulot tältä osin vähenevät.

Tällainen verotusjärjestelmä aiheuttaa sen, että kuntien kannalta on edullisempaa, jos luon- nonsuojelualueet muodostetaan asianomaisten viranomaisten päätösten perusteella eikä luon- nonsuojelulain mukaisessa järjestyksessä. Kun esimerkiksi metsähallitus maksaa itse perusta- mistaan suojelualueista veroa samalla tavoin ja samoista määrärahoista kuin varsinaisista talous- metsistäkin, aiheutuu tästä se, että suojelualue- kustannukset kohdistuvat virheellisesti metsä- hallituksen varsinaiseen taloustoimintaan. Luon- nonsuojelualueiden perustamisen tulisi kuiten- kin tapahtua ensi sijassa luonnonsuojelulain mukaisessa järjestyksessä, eikä verotuksella tu- lisi saattaa tätä perustamistapaa viranomaisten omilla päätöksillä tapahtuvaa perustamista epä- edullisemmaksi. Tämän vuoksi tulisi luonnons-uojelulakiin ottaa säännös siitä, että luonnons-uojelualueen perustamisen johdosta kunnalle aiheutuva verotulojen menetys, sikäli kuin on kysymyksessä metsätalouden puhtaasta tulosta

maksettava kunnallisvero, korvattaisiin valtion varoista.

Valtioneuvosto on 24 päivänä helmikuuta 1978 tehnyt periaatepäätöksen kansallis- ja luonnonpuistoverkon kehittämisestä. Sen mukaan perustettaisiin 17 uutta kansallispuistoa ja seitsemän uutta luonnonpuistoa sekä laajennettaisiin kuutta kansallispuistoa ja neljää luonnonpuistoa. Periaatepäätöksen tarkoittamat alueet on maa- ja metsätalousministeriön asettama kansallis- ja luonnonpuistojen rajaustyöryhmä 30 päivänä marraskuuta 1978 valmistuneessa mietinnössään yksityiskohtaisesti rajannut. Periaatepäätöksen toteuttaminen rajaustyöryhmän ehdotuksen mukaisesti merkitsisi sitä, että luonnonsuojelualueiksi muodostettaisiin alueita yhteensä 290 925 hehtaaria. Tästä määrästä on valtion omistuksessa 279 417 hehtaaria ja yksityisomistuksessa kuuden uuden kansallispuiston ja kahden kansallispuiston laajennuksen alueella yhteensä 11 508 hehtaaria. Valtion omistuksessa olevaan määrään sisältyvät metsähallituksen päätöksiin perustuvan rauhoituksen piirissä olevat noin 41 000 hehtaaria.

Tärkeiden luonnonsuojelualueiden muodostaminen on useissa tapauksissa mahdollista siten, että maanomistaja itse rauhoittaa kysymyksessä olevan alueen. Tällainen menettely on sikäli tarkoituksenmukainen, että se johtaa yleensä varsin nopeasti luonnonsuojelun ja maanomistajan edut huomioonottavaan lopputulokseen. Rauhoitus merkitsee kuitenkin maanomistajalle sitä, että hänen mahdollisuutensa käyttää alueitaan rauhoitetuilta osin hyväkseen heikkenevät. Maanomistajan omaan hakemukseen perustuvat rauhoitukset ovat myös valtion kannalta edullisia, koska tällöin ei luonnonsuojelutavoitteiden saavuttamiseksi tarvitse ostaa suojeltavaa kohdetta valtiolle. Vuodesta 1977 lähtien onkin valtion tulo- ja menoarviossa ollut määräraha käytettäväksi korvausten maksamiseen maanomistajille niistä menetyksistä, joita vapaaehtoisesti muodostettavien suojelualueiden perustamisesta heille aiheutuu. Järjestely perustuu luonnonsuojelualan muodostamisesta maanomistajalle aiheutuvan menetyksen korvaamisesta annettuun valtioneuvoston päätökseen (627/77). Tässä yhteydessä ehdotetaan asiasta otettavaksi nimenomainen säännös myös luonnonsuojelulakiin.

Maanomistajalle ei kuitenkaan toistaiseksi ole maksettu valtion varoista korvauksia luonnonsuojelualan perustamisesta aiheutuvista

menetyksistä. Sen sijaan Maailman Luonnon Säätiö on maksanut tällaisia korvauksia. Käytännössä on näiden korvausten osalta syntynyt epäselvyyttä siitä, ovatko ne asianomaisen maanomistajan veronalaista tuloa. Jos saaduista korvauksista jouduttaisiin maksamaan tuloveroa, merkitsisi se käytännössä sitä, että korvausjärjestelyllä tuskin voidaan edistää luonnonsuojelualueiden perustamista. Kun järjestelyn tarkoituksena kuitenkin on helpottaa suojelun toteuttamista ja kun järjestely valtiontaloudellisestikin on edullinen, tulisi sanotut korvaukset säätää verovapaiksi. Tämän vuoksi ehdotetaan tulo- ja varallisuusverolain 22 §:n 1 momenttiin lisättäväksi tällaisten korvausten verotto- muutta koskeva 27 kohta.

Luonnonsuojelulain 1 §:n 3 momentin (399/41) mukaan päätös yli 50 hehtaarin suuruisen suojelualan perustamisesta valtion maalle on aina tehtävä lailla, kun taas sitä pienempi suojelualue voidaan yleensä perustaa asetuksella. Suunnitelluista uusista suojelualueista suurin osa käsittää soita, joilla ei yleensä ole sanottavaa taloudellista merkitystä. Näiden alueiden rauhoittamisesta päättäminen säätämällä asiasta laki on kuitenkin tarpeettoman monimutkainen toimenpide, ja useimmissa tapauksissa on riittävää säätää rauhoittamisesta asetuksella.

2. Esityksen taloudelliset vaikutukset.

Esityksen toteuttaminen merkitsisi sitä, että ainakin eräiden valtioneuvoston edellä mainitun periaatepäätöksen mukaisesti perustettavien luonnonsuojelualueiden osalta tulisi kysymykseen korvausten maksaminen kunnille. Kun kuitenkin näiden luonnonsuojelualueiden perustamista tarkoittava hallituksen esitys ei vielä ole valmis eikä näiden pinta-alasta tämän vuoksi ole selvyyttä, ei tässä vaiheessa ole voitu arvioida kunnille maksettavien korvausten suuruutta. Kun korvaus toisaalta on enintään maksetun veron suuruinen, säästyy vastaava määrä kunnallisveroihin käytettävissä olevista määrärahoista.

Maanomistajille maksettavia korvauksia var- ten on kuluvan vuoden tulo- ja menoarviossa osoitettu 750 000 markkaa. Kun korvaukset maksettaisiin käytettävissä olevien määrärahojen puitteissa, ei esitys merkitse lisäystä valtion menoihin.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT.

1. Lakien perustelut.

1.1. Luonnonsuojelulaki.

1 §. Pykälän 3 momentin mukaan päätös yleisen tai erityisen suojelualueen muodostamisesta tehdään nykyisin lailla, jos kysymyksessä on vähintään 50 hehtaarin suuruinen taikka pienempi, mutta taloudellisesti erityisen tärkeä alue, sekä muussa tapauksessa asetuksella. Valtioneuvoston periaatepäätös soidensuojelun perusohjelmasta käsittää 321 kohdetta, joista 222 kohteen pinta-ala on enintään 500 hehtaaria ja vain 32 kohteen pinta-ala enintään 50 hehtaaria. Vaikka huomattava osa kohteista on nykyisin yksityisomistuksessa, on todennäköistä, että useat näistäkin tullaan hankkimaan valtion omistukseen ja niistä muodostetaan luonnonsuojelulain 1 §:n mukaisia suojelualueita. Suojelualueen muodostamisesta olisi useimpien kohteiden osalta säädettävä lailla. Suojelukohde on rajattu käsittämään vain suoala ja niiden taloudellinen merkitys on yleensä varsin vähäinen. Suojelupäätösten tekeminen lainsäätämisyjärjestyksessä on tällöin tarpeettoman monimutkainen menettely. Tämän vuoksi ehdotetaan, että asetuksella voitaisiin säätää suojelualueen muodostamisesta silloin, kun sen pinta-ala on alle 500 hehtaaria.

Ehdotetulla muutoksella ei olisi yleensä merkitystä kansallispuiston tai luonnonpuiston perustamisesta päätettäessä, koska näiden puistojen pinta-alan tulisi kansainvälisten suositusten mukaan, joita Suomessakin on tarkoitus noudattaa, olla vähintään 1 000 hehtaaria.

5 a §. Pykälä sisältää säännöksen kuntien metsätaloudesta saatavien verotulojen menestysten korvaamisesta. Korvaus olisi harkinnanvarainen ja sen myöntämisestä päättäisi valtioneuvosto.

Suojelualueiden pinta-ala saattaa kunnan alueella olla niin pieni, että verotulojen vähentymisellä ei voida katsoa olevan merkitystä kunnan taloudelle. Vastaavasti saattaa suojelualueen perustamisesta matkailun ja siihen liittyvän elinkeinotoiminnan laajentumisen johdosta aiheutua kunnalle sellaista hyötyä, joka ainakin osittain korvaa metsätalouden tulosta

saatavan veron vähentymisen. Kun lähtökohtana on pidettävä sitä, että vain merkittävät taloudelliset menetykset korvataan, ei tällaisissa tapauksissa kunnille voida katsoa aiheutuvan sellaista vahinkoa, joka tulisi korvata valtion varoista.

Kun tarkoitus on, että perustettavat luonnonsuojelualueet ovat metsähallituksen hoidossa ja hallinnassa, on korvauksen maksaminenkin ehdotettu annettavaksi metsähallituksen tehtäväksi.

5 b §. Käytännössä on mahdollista, että suojelualueen perustamisvaiheessa ei vielä ole tietoa kaikista niistä vaikutuksista, jotka suojelualueen perustamisella on. Niinpä saattaa käydä niin, että suojelualueen perustaminen ensi vaiheessa merkittävästi vähentää kunnan verotuloja, mutta myöhemmin tuo kuntaan matkailun ja siihen liittyvien elinkeinotoimintojen laajentumisen kautta sellaisia lisätuloja, jotka vastaavat metsätalouden tulosta saatavien verojen vähenemistä. Jos 5 a §:n 2 momentissa säädettyjä edellytyksiä korvauksen suorittamiseen ei siten enää ole, on korvauksen maksaminen lopetettava.

11 a §. Maanomistajalle voidaan nykyisin edellä mainitun valtioneuvoston päätöksen nojalla maksaa korvausta niistä taloudellisista menetyksistä, jotka hänelle aiheutuvat suojelualueen perustamisesta johtuvista käyttöoikeuden rajoituksista. Selvyden vuoksi ja säädöstason nostamiseksi ehdotetaan myös lakiin otettavaksi asiasta säännös.

1.2. Tulo- ja varallisuusverolaki.

22 §. Tulkintaerimielisyyksien poistamiseksi siitä, ovatko edellä tarkoitetut korvaukset veronalaista tuloa vai eivät, ehdotetaan pykälän 1 momenttiin lisättäväksi 27 kohta, jonka mukaan korvaukset olisivat verovapaista. Verovapaus ulotettaisiin koskemaan myös muista kuin valtion varoista maksettavia korvauksia.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki**luonnonsuojelulain muuttamisesta.**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 23 päivänä helmikuuta 1923 annetun luonnonsuojelulain (71/23) 1 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on 6 päivänä kesäkuuta 1941 annetussa laissa (399/41), sekä *lisätään* lakiin uusi 5 a, 5 b ja 11 a § seuraavasti:

1 §.

Yleisen ja erityisen suojelualueen muodostamisesta säädetään lailla, jos kysymyksessä on vähintään 500 hehtaarin suuruinen taikka taloudellisesti erityisen tärkeä alue, sekä muussa tapauksessa asetuksella.

5 a §.

Niille kunnille, joiden alueella suojelualue sijaitsee, voidaan tulo- ja menoarvion rajoissa maksaa valtion varoista korvausta siitä kunnallisveron tuoton vähentymisestä, jonka kunnille arvioidaan suojelualueen muodostamisen johdosta aiheutuvan metsätaloudesta saatavasta tulosta maksettavan veron pienentymisenä. Korvauksen myöntämisestä päättää valtioneuvosto.

Milloin suojelualueilla on kunnassa vähemmän kuin 1 000 hehtaaria kasvullista metsämaata taikka milloin suojelualueiden perustamisesta on katsottava koituvan kunnalle sellaista hyötyä, joka merkittävältä osalta korvaa 1 momentissa tarkoitetun verotulojen vähentymisen, ei kunnalle myönnetä korvausta.

Edellä 1 momentissa tarkoitetun korvauksen maksaa metsähallitus kunnille vuosittain.

5 b §.

Milloin olosuhteet korvauksen myöntämistä tarkoittavan päätöksen jälkeen muuttuvat si-

ten, ettei edellytyksiä korvauksen myöntämiseen 5 a §:n 2 momentin mukaan enää ole, on maa- ja metsätalousministeriön evättävä korvauksen suorittaminen.

11 a §.

Edellä 9 §:ssä tarkoitetun suojelualueen omistajalle voidaan tulo- ja menoarvion rajoissa maksaa korvausta taloudellisista menetyksistä, joita hänelle aiheutuu rauhoittamispäätöksen mukaisista alueen käyttöoikeuden rajoituksista. Korvaus maksetaan valtioneuvoston vahvistamien perusteiden mukaisesti, ja se suoritetaan omistajalle kertakaikkisena välittömästi rauhoittamispäätöksen antamisen jälkeen.

Jos maanomistaja on suojelualueen muodostamista tarkoittavassa hakemuksessaan ilmoittanut rauhoittamisen edellytykseksi sen, että hänelle maksetaan 1 momentissa tarkoitettua korvausta, ei rauhoittamispäätöstä saa antaa ennen kuin on saatu luotettava selvitys korvauksen myöntämisestä ja maanomistajan tyytymisestä korvausmäärään.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 198 .

Mitä tässä laissa on säädetty, ei koske ennen lain voimaantuloa muodostettuja suojelu-alueita.

2.

Laki

tulo- ja varallisuusverolain 22 §:n muuttamisesta.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain (1043/74) 22 §:n 1 momentin 25 ja 26 kohta, näistä 26 kohta sellaisena kuin se on 29 päivänä helmikuuta 1980 annetussa laissa (139/80), ja

lisätään 22 §:n 1 momenttiin uusi 27 kohta seuraavasti:

22 §.

Veronalaiseksi tuloksi ei katsota:

25) Suomessa järjestetyissä arpajaisissa tai palkinto-obligaatioiden arvonnassa saatua voittoa eikä voittoa, joka on saatu kotimaisten urheilu- tai eläinkilpailujen yhteydessä asianomaisella luvalla toimeenpannuissa vedonlyönteissä, ei myöskään muuta Suomessa julkisesti järjestetyn arvonnassa, arvaamisen, vedonlyönnin tai muun niihin verrattavan sattumasta osaksi tai kokonaan riippuvan menettelyn perusteella palkintona tai muulla nimellä saatua voittoa, paitsi milloin sellaista voittoa voidaan pitää kohtuullisena vastikkeena jostakin suorituksesta tai sitä on pidettävä ennakoperintälaissa tarkoitettuna palkkana taikka se on saatu hevos-

kilpailujen yhteydessä asianomaisella luvalla kilpailupaikalla toimeenpannusta vedonlyönnistä,

26) äidinmaidon luovutuksesta luovuttajalle suoritettua korvausta, eikä

27) luonnonsuojelulain (71/23) 9 §:ssä tarkoitettun suojelualueen omistajalle maksettua kertakaikkista korvausta taloudellisista menetyksistä, joita hänelle aiheutuu rauhoittamispäätöksen mukaisista alueen käyttöoikeuden rajoituksista.

Tätä lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1981 toimitettavassa verotuksessa.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 1980.

Tasavallan Presidentti

URHO KEKKONEN

Maa- ja metsätalousministeri Taisto Tähkämaa

1.

Laki**luonnonsuojelulain muuttamisesta.**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 23 päivänä helmikuuta 1923 annetun luonnonsuojelulain (71/23) 1 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on 6 päivänä kesäkuuta 1941 annetussa laissa (399/41), sekä *lisätään* lakiin uusi 5 a, 5 b ja 11 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki.

Ehdotus

1 §.

Päätös yleisen tai erityisen suojelualueen muodostamisesta tehdään lailla, jos kysymyksessä on vähintään 50 hehtaarin suuruinen taikka *pienempi, mutta* taloudellisesti erityisen tärkeä alue, sekä muussa tapauksessa asetuksella.

Yleisen ja erityisen suojelualueen muodostamisesta *säädetään* lailla, jos kysymyksessä on vähintään 500 hehtaarin suuruinen taikka taloudellisesti erityisen tärkeä alue, sekä muussa tapauksessa asetuksella.

5 a §.

Niille kunnille, joiden alueella suojelualue sijaitsee, voidaan tulo- ja menoarvion rajoissa maksaa valtion varoista korvausta siitä kunnallisveron tuoton vähentymisestä, jonka kunnille arvioidaan suojelualueen muodostamisen johdosta aiheutuvan metsätaloudesta saatavasta tulosta maksettavan veron pienentymisenä. Korvauksen myöntämisestä päättää valtioneuvosto.

Milloin suojelualueilla on kunnassa vähemmän kuin 1000 hehtaaria kasvullista metsämaata taikka milloin suojelualueiden perustamisesta on katsottava koituvan kunnalle sellaista hyötyä, joka merkittävältä osalta korvaa 1 momentissa tarkoitetun verotulojen vähentymisen, ei kunnalle myönnetä korvausta.

Edellä 1 momentissa tarkoitetun korvauksen maksaa metsäballitus kunnille vuosittain.

5 b §.

Milloin olosuhteet korvauksen myöntämistä tarkoittavan päätöksen jälkeen muuttuvat siten, ettei edellytyksiä korvauksen myöntämiseen 5 a §:n 2 momentin mukaan enää ole, on maa- ja metsätalousministeriön evättävä korvauksen suorittaminen.

11 a §.

Edellä 9 §:ssä tarkoitetun suojelualueen omistajalle voidaan tulo- ja menoarvion rajoissa maksaa korvausta taloudellisista menetyksistä,

Voimassa oleva laki.

Ehdotus.

joita hänelle aiheutuu rauhoittamispäätöksen mukaisista alueen käyttöoikeuden rajoituksista. Korvaus maksetaan valtioneuvoston vahvistamien perusteiden mukaisesti, ja se suoritetaan omistajalle kertakaikkisena välittömästi rauhoittamispäätöksen antamisen jälkeen.

Jos maanomistaja on suojelualueen muodostamista tarkoittavassa hakemuksessaan ilmoittanut rauhoittamisen edellytykseksi sen, että hänelle maksetaan 1 momentissa tarkoitettua korvausta, ei rauhoittamispäätöstä saa antaa ennen kuin on saatu luotettava selvitys korvauksen myöntämisestä ja maanomistajan tyytymisestä korvausmäärään.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 198 .

Mitä tässä laissa on säädetty, ei koske ennen lain voimaantuloa muodostettuja suojelualueita.

2.

Laki

tulo- ja varallisuusverolain 22 §:n muuttamisesta.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain (1043/74) 22 §:n 1 momentin 25 ja 26 kohta, näistä 26 kohta sellaisena kuin se on 29 päivänä helmikuuta 1980 annetussa laissa (139/80), ja

lisätään 22 §:n 1 momenttiin uusi 27 kohta seuraavasti:

Voimassa oleva laki.

Ehdotus.

22 §.

Veronalaiseksi tuloksi ei katsota:

25) Suomessa järjestetyissä arpajaisissa tai palkinto-obligaatioiden arvonnassa saatua voittoa eikä voittoa, joka on saatu kotimaisten urheilu- tai eläinkilpailujen yhteydessä asianomaisella luvalla toimeenpannuissa vedonlyönnissä, ei myöskään muuta Suomessa julkisesti järjestetyn arvонnan, arvaamisen, vedonlyönnin tai muun niihin verrattavan sattumasta osaksi tai kokonaan riippuvan menettelyn perusteella palkintona tai muulla nimellä saatua voittoa,

22 §.

Veronalaiseksi tuloksi ei katsota:

25) Suomessa järjestetyissä arpajaisissa tai palkinto-obligaatioiden arvonnassa saatua voittoa eikä voittoa, joka on saatu kotimaisten urheilu- tai eläinkilpailujen yhteydessä asianomaisella luvalla toimeenpannuissa vedonlyönnissä, ei myöskään muuta Suomessa julkisesti järjestetyn arvонnan, arvaamisen, vedonlyönnin tai muun niihin verrattavan sattumasta osaksi tai kokonaan riippuvan menettelyn perusteella palkintona tai muulla nimellä saatua voittoa,

Voimassa oleva laki.

paitsi milloin sellaista voittoa voidaan pitää kohtuullisena vastikkeena jostakin suorituksesta tai sitä on pidettävä ennakkoperintälaissa tarkoitettuna palkkana taikka se on saatu hevoskilpailujen yhteydessä asianomaisella luvalla kilpailupaikalla toimeenpannusta vedonlyönistä, *eikä*

26) äidinmaidon luovutuksesta luovuttajalle suoritettua korvausta.

Esitys.

paitsi milloin sellaista voittoa voidaan pitää kohtuullisena vastikkeena jostakin suorituksesta tai sitä on pidettävä ennakkoperintälaissa tarkoitettuna palkkana taikka se on saatu hevoskilpailujen yhteydessä asianomaisella luvalla kilpailupaikalla toimeenpannusta vedonlyönistä,

26) äidinmaidon luovutuksesta luovuttajalle suoritettua korvausta, *eikä*

27) luonnonsuojelulain (71/23) 9 §:ssä tarkoitettun suojelualueen omistajalle maksettua kertakaikkista korvausta taloudellisista menetyksistä, joita hänelle aiheutuu rauhoittamispäätöksen mukaisista alueen käyttöoikeuden rajoituksista.

Tätä lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1981 toimitettavassa verotuksessa.
